

KERRY LONSDALE

*Alt vi vil
beholde*

*«Fantastisk god!
Du vil bli helt oppslukt.»*

—REDBOOK MAGAZINE

NR 1
BESTSELGER
på kindle

Kerry Lonsdale

Alt vi vil beholde

Roman

Oversatt av Svein Svarverud

Originaltittel: EVERYTHING WE KEEP

av Kerry Lonsdale

Copyright © Kerry D. Lonsdale, 2016

Vj ku gf kkk p ku o cf gr u kdrj wpf gt c rlegpug cttcpi go gpv tli kpcvki y kj Co c p Rwdrkuj kpi . [yyy.crwd.e.o.](http://www.yyy.crwd.e.o)

Norsk utgave © 2017, Bastion Forlag

Det må ikke kopieres fra denne bok i strid med åndsverksloven eller avtale om kopiering inngått med KOPINOR, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk.

Kopiering i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning og kan straffes med bøter eller fengsel.

Alle henvendelser om rettigheter til denne bok stiles til:

Bastion forlag
Boks 21 Vinderen
0319 Oslo

ISBN 978-82-8313-148-2
e-bok 2017

Oversetter: Svein Svarverud
Design: Trygve Skogrand

Elektronisk tilrettelegging: Type-it AS

www.bastion.no

DEL 1

Los Gatos

Ecrh tpk

Kapittel 1

Juli

På bryllupsdagen vår kom forloveden min, James, til kirken i en kiste.

Jeg hadde drømt i årevis om at han skulle vente på meg ved alteret med det smilet han reserverte bare for meg. Det fikk alltid hjertet mitt til å gjøre et hopp. Men i stedet for å gå oppover midtgangen mot min beste venn og min første og eneste kjærlighet, var jeg nå i begravelsen hans.

Jeg satt ved siden av foreldrene mine foran i kirken, som var fullt av venner og slektninger. De skulle ha vært gjester i bryllupet vårt. I stedet kom de for å ta avskjed med en mann som hadde dødd for ung og for tidlig. Han hadde nettopp fylt tjue.

Nå var han borte. For alltid.

En tåre trillet nedover kinnet mitt. Jeg fanget den med det istykkerrevne papirlommetørkleet jeg holdt i hånden.

«Her, Aimee.» Mor ga meg et nytt.

Jeg krøllet det sammen i hånden. «T-takk.» Stemmen min brast i et hulk.

«Er det henne?» mumlet en stemme bak meg og fikk meg til å stivne til.

«Ja, James' forlovede,» hvisket noen til svar.

«Stakkars barn. Hun ser så ung ut. Hvor lenge var de forlovet?»

«Jeg er ikke sikker, men de hadde kjent hverandre siden de var barn.»

Et forbauset gisp. «Barndomskjærester. Så tragisk.»

«Jeg har hørt at det tok flere uker å finne liket. Kan du forestille deg det? Uvissheten?»

Jeg stønnet. Underleppen min skalv ukontrollert.

«Hei! Vis litt respekt her,» hvisket far iltert til damene bak oss. Han reiste seg og presset seg forbi mor og meg så han dultet til knærne våre, og satte seg igjen så jeg var inneklemt mellom ham og mor. Han dro meg inntil seg for å skjerme meg mot den hviskende sladder og de nysgjerrige blikkene.

Orgelet bruste idet begravelsesseremonien begynte. Alle spratt opp. Jeg reiste meg langsomt, fordi hele kroppen føltes gammel og støl, og holdt meg fast i benken foran meg så jeg ikke skulle falle sammen igjen. Alle snudde hodet mot den bakre delen av kirken, der kistebærerene var i ferd med å løfte James' kiste opp på skuldrene. Mens jeg så dem gå bak presten, kunne jeg ikke la være å tenke at de bar på mer enn James' levninger, kroppen som hadde kommet så langt i oppløsningen at han ikke kunne begraves i åpen kiste. Håpene og drømmene våre, fremtiden vi hadde planlagt sammen, hvilte også på skuldrene deres. James' plan om å åpne et kunstgalleri i sentrum når han hadde sluttet i familiefirmaet. Min drøm om å starte min egen restaurant når foreldrene mine trakk seg tilbake fra sin. Den lille gutten jeg hadde

forestilt meg stående mellom James og meg med de små hendene sine i våre. Alt dette kom til å bli begravet denne dagen.

Et nytt hulk presset seg opp av lungene mine og ga gjenlyd i kirkeveggene. Lyden var høyere enn de hendøende orgeltonene.

«Jeg klarer ikke dette,» hvisket jeg jamrende.

Å miste James. Å kjenne alles medlidende blikk brenne seg inn i ryggen min der jeg sto på andre rad. Luften var kvelende, en innestengt blanding av svette og røkelse innhyllet i den søtlige, sirupsaktige duften av orkideene som sto omhyggelig oppsatt omkring i den hvitkalkede kirken. Blomstene var innkjøpt til bryllupet vårt, men Claire Donato, James' mor, fikk dem sendt til begravelsen. Samme kirke. Samme blomster. Feil seremoni.

Magen min knøt seg. Jeg holdt for munnen og forsøkte å komme meg forbi far og ut i midtgangen. Mor grep hånden min og klemte den. Hun heftet armen sin i min, og jeg la hodet på skulderen hennes. «Så, så,» trøstet hun. Tårene rant uhindret nedover ansiktet på meg.

Kistebærerene senket kisten ned på et metallstativ og gikk tilbake til plassene sine. Thomas, James' bror, gled inn på første rad ved siden av Claire, som var kledd i svart kjole med det sølvgrå håret satt opp like stramt og stivt som holdningen hennes. Phil, James' fetter, gikk til den samme raden og stilte seg på motsatt side av henne. Han snudde seg for å se på meg og nikket til hilsen. Jeg svelget og trakk meg bakover til leggene mine var presset inntil trebenken.

Claire vred seg rundt. «Aimee.»

Jeg vendte oppmerksomheten brått mot henne. «Claire,» mumlet jeg.

Siden vi fikk nyheten om James' død, hadde vi knapt snakket sammen. Hun hadde gjort det helt klart at mitt nærvær var for mye av en påminnelse om hva hun hadde mistet, sin yngste sønn. Av hensyn til oss begge holdt jeg meg på avstand.

Begravelsen forløp med en forutsigbar rekke av ritualer og salmer. Jeg lyttet med et halvt øre til talene og hørte knapt tekstlesningene. Da seremonien var over, smatt jeg ut gjennom sidedøren før noen rakk å stanse meg. Jeg hadde hørt nok kondolanser for to hele liv.

Gjestene strømmet ut på plassen. Jeg kunne se begravelsesvognen mens jeg beveget meg langs den overbygde passasjen i håp om å komme meg usett bort. Jeg så meg over skulderen og møtte Thomas' blikk. Han gikk raskt gjennom buegangen og la armene omkring meg. Han ga meg en hard klem. Det grove stoffet i dressen hans skrapte mot kinnet mitt. Han så ut som James: Mørkt hår og mørke øyne, olivenfarget hud. En eldre, bredere utgave, men han føltes ikke som James.

«Jeg er glad du er her.» Pusten hans snodde seg gjennom håret mitt.

«Jeg var nær ved ikke å komme.»

«Jeg vet det.» Han trakk meg bort fra mengden som var i ferd med å samle seg rundt oss, til vi stanset under blomsterrankene ved enden av buegangen.

Lavendelblå blomster danset i ettermiddagsbrisen. Havtåken som hadde lagt seg over Los Gatos i timene frem mot daggry, hadde fordampet etter hvert som solen steg. Det var allerede altfor varmt.

Thomas trakk seg unna og grep meg om overarmene. «Hvordan går det med deg?»

Jeg ristet på hodet og presset tungen mot ganen for å stanse hulket som truet med å gi seg til kjenne. Jeg trakk meg ut av Thomas' armer. «Jeg må gå.»

«Det må vi alle. Kom, sitt på med meg. Jeg kan kjøre deg til jordfestelsen og mottakelsen etterpå.»

Jeg ristet på hodet igjen. Han hadde kjørt til kirken sammen med Claire og Phil.

Thomas sukket tungt. «Du har ikke tenkt å bli med.»

«Bare til jordfestelsen.» Jeg vred fingrene i båndene på omslagskjolen min. Jeg hadde kjørt dit sammen med foreldrene mine. Jeg aktet å dra derfra med dem. «Mottakelsen er din mors opplegg. Hennes slektninger og venner.»

«De var også James' og dine venner.»

«Jeg vet det, men ...»

«Jeg skjønner.» Han stakk hånden inn i dressen og trakk frem et sammenbrettet papir. «Jeg vet ikke helt når vi kommer til å sees igjen.»

«Jeg kommer ikke til å dra noe sted. Bare fordi James er ...» Jeg svelget og så ned på de svarte skoene mine med kilehæl. Ikke de hvite, åpne, høyhælte satengskoene jeg egentlig skulle ha gått i denne dagen. «Du kan ringe. Eller komme på besøk,» foreslo jeg.

«Jeg kommer til å reise mye.»

Jeg hevet hodet. «Å?»

«Her. Dette er til deg.»

Jeg brettet ut papiret han ga meg og gispet. Det var en sjekk fra Thomas. En svært stor sjekk. «Hva ...?» Fingrene mine skalv mens jeg tok summen innover meg: 227 000 dollar.

«James hadde ment å endre testamentet sitt etter at dere var gift, men han ...» Thomas gned seg på kjeven og lot armen synke. «Jeg er fortsatt testamentsarving. Jeg har ikke mottatt pengene fra bankkontoene hans ennå, men dette er alt du ville ha arvet, unntatt eierandelen hans i Donato Enterprises. Den kunne han ikke testamentere bort.»

«Jeg kan ikke ta imot penger fra deg.» Jeg rakte ham sjekken.

Han stakk hendene i lommene. «Jo, det kan du. Dere skulle giftet dere i dag, så de ville ha vært dine.»

Jeg gransket sjekken igjen. Det var så mye penger.

«Foreldrene dine går snart av med pensjon, ikke sant? Du kan kjøpe restauranten deres, eller starte din egen. James nevnte at det var det du hadde lyst til å gjøre.»

«Jeg har ikke bestemt meg.»

«Så reis ut og opplev verden. Hvor gammel er du, tjuseks? Du har hele livet foran deg. Gjør det som kan gjøre deg lykkelig.» Han smilte bistert og kikket over skulderen min med blikket festet på den andre siden av plassen. «Nå må jeg gå. Ta vare på deg selv, OK?» Han kysset meg på kinnet.

Jeg kjente den lette berøringen fra leppene hans, men hørte knapt hva han sa. Støyen fra gårdsplassen hadde økt, og tankene mine var langt borte. *I l t f g v u o m p i l t g f g i n m g r k i*. Jeg hadde ingen anelse om hva det skulle være. Ikke nå lenger.

Jeg kikket opp for å si adjø til Thomas, men han hadde allerede gått sin vei. Jeg snudde meg og så ham på motsatt side av plassen sammen med moren og fetteren. Phil la hodet på skakke og fanget blikket mitt som om han hadde følt at jeg så på ham. Han hevet øyenbrynet megetsigende. Jeg svelget. Han lente seg til siden og hvisket noe i Claires øre, og så begynte han å gå mot meg.

Luften spraket som olje i en glovarm stekepanne. Jeg hørte James' stemme. Et ekko fra lang tid tilbake. *N c u u m o g u u x g m j g t h c*.

Jeg stakk sjekken ned i håndvesken, snudde meg for å gå og smatt av gårde mot parkeringsplassen. Jeg gikk fra fortiden min uten å vite hva fremtiden ville bringe, og uten noen anelse om hvordan jeg skulle komme meg vekk. Jeg hadde ingen bil.

Jeg stanset ved fortauskanten og vurderte å gå tilbake til gårdsplassen for å finne foreldrene mine da en eldre kvinne med kortklipt, blondt hår kom bort til meg. «Ms. Tierney?»

Jeg viftet henne bort. Jeg orket ikke å høre enda en kondolanse.

«Vær så snill, dette er viktig.»

Den underlige tonen hennes fikk meg til å nøle. «Kjenner vi hverandre?»

«Jeg er en venn.»

«En venn av James?»

«En venn av deg. Jeg heter Lacy.» Hun rakte frem hånden.

Jeg stirret på armen som svevde i løse luften mellom oss, og så løftet jeg blikket for å møte hennes. «Jeg beklager. Har vi hilst på hverandre før?»

«Det gjelder James.» Hun senket armen og så seg over skulderen. «Jeg har opplysninger om ulykken.»

En tåre trengte seg frem i øyekroken min. Jeg trakk pusten dypt og kjente lungene surkle etter all gråten de siste ukene. James hadde sagt at han bare skulle være borte i fire dager, en kort forretningsreise. Fly til Mexico, ta en klient med på fisketur, forhandle om kontraktene under middagen og komme hjem igjen. Båtføreren sa at James hadde kastet ut snøret, og da føreren hadde sjekket motoren, var James borte. Helt uten videre. Borte.

Det var for to måneder siden.

James var savnet i ukevis, og til slutt ble han erklært antatt død. Så, ifølge Thomas, ble James' lik skylt i land. Lacy hadde antakelig ikke hørt at liket var funnet. Saken var avsluttet.

«Det er for sent. Han er ...»

«I live. James er i live.»

Jeg stirret lamslått på henne. Hva var det denne kvinnen innbilte seg? Jeg pekte på begravelsesbilen. «Se!»

Hun så. Vi så føreren slå bakluken igjen og gå rundt bilen for å sette seg inn. Han lukket døren og kjørte av gårde, ut av parkeringsplassen med kurs for kirkegården.

Jeg så på henne med en forskrudd slags tilfredshet. Men hun holdt blikket festet på den svarte sedanen og snakket med lav og inderlig fascinert stemme. «Jeg undres på hva som ligger i kisten.»

* * *

«Vent!» Lacy fulgte etter meg mens jeg gikk over parkeringsplassen. «Vær så snill, vent!»

«Gå din vei!»

Øynene mine var fulle av tårer. Tungen var tykk av spytt. Jeg måtte kaste opp, og Lacy ville ikke la meg være i fred. Jeg så bort på gaten. Huset mitt var ikke stort mer enn en kilometer unna. Kanskje jeg kunne gå hjem.

Gallen steg raskt. . *I wf* .

«La meg forklare,» tryglet Lacy.

«Ikke. Nå.» Jeg holdt for munnen og dukket ned bak en stor varebil. Heten spredte seg gjennom kroppen. Armhulene og undersiden av brystene var våte av svette. Magen min vrengte seg. Jeg kastet meg fremover.

Alt jeg hadde holdt inne, slapp løs og spredte seg utover det solvarme fortauets ved føttene mine. Svarerbeskjeden fra James som aldri kom. De ensomme nettene mens jeg ventet på å få høre at han fortsatt var i live. Telefonen fra Thomas, den jeg hadde gruet meg til. James var borte.

Og så var det Claire, som insisterte på at begravelsen måtte holdes på bryllupsdagen vår. Kirken var allerede reservert, og slektningene hennes hadde bestilt reise. Hvorfor skulle de måtte avbestille eller endre planene sine?

En ny skjelving fikk kroppen min til å riste. Jeg brakk meg til jeg hadde vondt i hjertet og magen var tom. Så begynte jeg å gråte. Radbrekkende gisp rev og slet i meg. Tunge tårer falt på asfalten og plasket ned i den syreholdige suppen.

Et eller annet sted i bakhodet innså jeg at jeg hadde nådd yttergrensen. Om jeg enda hadde brutt sammen hjemme mens jeg klamret meg til James' pute. Ikke her på parkeringsplassen, med en folkemengde tretti meter unna og en fremmed som hang over meg.

Jeg sank sammen mot varebilen og satte meg på støtfangeren. Lacy rakte meg en vannflaske. «Den er uåpnet.»

«Takk.» Hendene mine skalv så jeg ikke fikk tak på den smale korken, så hun tok flasken tilbake og åpnet den for meg. Jeg drakk en tredel av flasken

før jeg trakk pusten igjen.

Lacy trakk noen papirlommetørklær opp av skuldervesken sin. «Her.» Hun så på at jeg tørket munn og nese mens hun fiklet med skulderstroppen.

«Bedre?»

«Nei.» Jeg reiste meg og hadde lyst til å dra hjem.

Lacy skjøv underarmen ned i vesken igjen. Hun romsterte gjennom innholdet og trakk frem et visittkort. «Jeg må snakke med deg.»

«Jeg er ikke interessert i det du har å selge.»

Hun ble rød i kinnene. «Jeg selger ingenting. Det er noe ...» Hun stanset og speidet over parkeringsplassen før hun vendte blikket mot meg igjen.

Jeg blunket, sjokkert over intensiteten i de lavendelblå øynene hennes. Instinkt mitt satte inn. Hun visste et eller annet.

«Jeg selger ingenting, og jeg er veldig lei for *j x t f c p* jeg sa det jeg sa, men det er sannheten. Kom og besøk meg så snart du kan.» Hun grep den ledige hånden min og trykket visittkortet inn i håndflaten. Så trakk hun seg unna og forsvant bak varebilen.

Jeg hørte fottrinn som nærmet seg, klakkingen av høye hæler som løp over asfalten. «Der er du jo,» gispet Nadia andpustent. «Vi har lett etter deg overalt. Foreldrene dine ser etter deg.» Bølger av kastanjebrunt hår lå rundt skuldrene hennes. Hårknuten hennes hadde løsnet, antakelig i iveren etter å finne meg.

Kristen stanset opp ved siden av henne og hev etter pusten. De tynne strømpene hennes hadde raknet oppover siden av tykkleggen.

De skulle ha vært brudepikene mine.

«Hva gjør du her borte?» spurte Kristen. Stemmen hennes var lys og anstrengt av løpingen.

«Jeg har ...» Jeg stanset fordi jeg ikke hadde lyst til å fortelle at jeg gjemte meg og nettopp var blitt forfulgt av en fremmed tvers over parkeringsplassen og hadde kastet opp på skoene mine.

«Hva har du?» ville hun vite. Nadia dyttet til henne med albuen og nikket mot bakken ved føttene mine. Kristen skar en grimase ved synet av bevismaterialet som var spredt utover asfalten som et veltet malingsspann.

«Å, Aimee,» stønnet hun.

Jeg ble varm i kinnene og bøyde hodet. Jeg leste kortet jeg holdt i hånden.

LACY SAUNDERS

SYNSK RÅDGIVER, KONSULENT OG ETTERFORSKER

DRAP, SAVNEDE PERSONER OG ULØSTE MYSTERIER

HJELP TIL Å FINNE SVARENE DU SØKER.

Jeg kjente en kuldegysning helt inn i sjelen. Jeg snudde hodet i Lacys retning. Hun var borte.

«Hva er det der?» spurte Nadia.

Jeg ga henne kortet, og hun himlet med øynene. «Jøsses, tullingene kaster seg over deg allerede.»

«Hvem?» Kristen kikket over Nadias skulder.

Nadia brettet kortet raskt sammen og stakk det ned i håndvesken sin. «Ikke vær naiv, Aimee. Folk vil forsøke å utnytte deg.»

«Hvem?» spurte Kristen igjen. «Hva var det som sto på kortet?»

«Ingenting Aimee bør kaste bort tid på.»

Fornuften min sa at Nadia hadde rett. Lacy var skrullete. Så frekt av henne å henvende seg til meg akkurat denne dagen. Hun leste sikkert dødsannonser med falkeblikk for å finne tid og sted for begravelser.

Kristen heftet armen sin i min. «Kom igjen, kjære. Vi skal følge deg til gravlunden. La oss finne foreldrene dine og si at du blir med oss. Nick venter ved bilen.»

Nick. Kristens mann. James' bestevenn. James.

Jeg lot Kristen dra meg med seg. «Jeg hadde tenkt å gå hjem.»

Hun kastet et blikk på de ti centimeter høye kilehælene mine og hevet et velpleid øyenbryn. «Ja, særlig.»

* * *

Etter begravelsen satte Nick oss av utenfor huset mitt. Kristen og Nadia ble med meg inn. Jeg stanset i døråpningen mellom entreen og stuen i bungalowen med tre soverom og så meg omkring. Der sto de gyllenbrune skinnstolene og den brungrå chenillesofaen. En flatskjerm-TV sto inne i et skap i valnøttre. Dørene sto på gløtt etter sist jeg hadde sett på TV, hva det nå enn var. Tre av James' innrammede malerier prydet veggen over skjenken ved inngangsdøren.

Alt var der det skulle være, bortsett fra mannen som bodde der.

Jeg slengte nøklene og håndvesken på skjenken.

Nadia gikk gjennom spisestuen og ut på kjøkkenet. Klakkingen av høye hæler på tregulvet ga gjenlyd i huset. «Vil du ha noe å drikke?»

«Te, er du snill.» Jeg tok av meg skoene og spredte og strekte tærne.

Nadia fant frem blenderen. Hun hentet isbiter fra brettet i fryseren og slapp dem ned i kjøkkenmaskinen. Det knaket i dem mens de tilpasset seg den varmere blenderen.

«Hva med noe sterkere?»

Jeg trakk på skuldrene. «For all del. Som du vil.»

Kristen hadde tatt av seg skoene ved salongbordet. Nå kikket hun opp og rynket pannen. Hun sank ned i skinnstolen nærmest peisen og dro beina oppunder seg. Jeg kjente at hun fulgte meg med blikket da jeg trakk meg tilbake til soverommet.

Jeg gikk rett bort til skapet James og jeg hadde delt og åpnet skapdørene. Klærne mine hang side om side med dressene hans. Alle var koksgrå, svarte